

рахъ въ Солунъ за да го затворѣтъ въ по-страшна тъмница.

Противникътъ му Михаилъ зель тогазъ управленіето на Диррахіумъ; но въ този постъ, твърдъ высокъ за него, той са отнесе съ таквази наглостъ щото жителитъ, като нещѣхъ да търпѣтъ вече неговото мъчителство, изгонихъ го изъ града. Тъ скоро почувствуваха слѣдсвіето на тѣзи работа, и отчаяни да получатъ прошка отъ Императора, тѣ са възбунтувахъ и си избраха за царъ нѣкого си *Тихомира*, който былъ знаменитъ войникъ по между имъ.

Но туй неожиданно избиранье много зачуди Доляна, и неговитъ партизаны, и докрывъ имъ толкози по-много, че то поради двѣ партіи въ България, гр. Дирахиумъ и подчененитъ му мѣста припознахъ Тихомира, а сичката останала частъ бѣше са обѣвила за Долѣна. Послѣднийтъ този, като осѣщаше, че туй раздѣленіе ще развали сичко, рѣши какъ-какъ да са избави отъ противника си; но понеже бѣше мжно да употреби сила съ успѣхъ, той прибѣгнъ на лукавщина. Тѣй Долянъ са прѣстори, че съ удоволствие былъ са научилъ за избираньето на Тихомира и му пише най-ласкавы писма, като го кани да дойде да раздѣли съ него върховната властъ. И Тихомиръ, излѣганъ отъ прѣсторената тѣзи искреность, отива съ сичкитъ си сили да намѣри Доляна, който нетърпеливъ да довърши своето дѣло. свыква единъ день войската и казва ѝ, че не ѣ възможно България да са управя отъ двама царѣе, и че тя трѣба да потвърди избираньето на единъ потомокъ Самуиловъ, или на войника Тихомира.

Тѣзи неговы думы най-напредъ въ войската породихъ една двоумица, която сетѣ исчезнъ съ избираньето на Доляна, и съ смъртьта на Тихомира. когото войницитъ убихъ съ камъне. Избранныйтъ царъ, като нѣмаше вече съревнователь, който да му